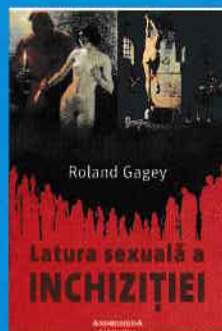
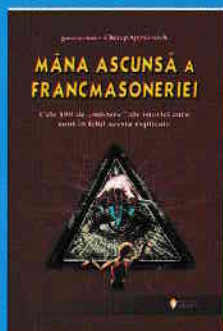
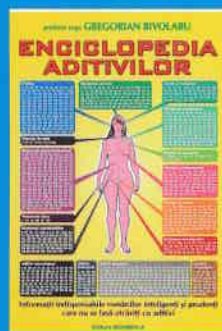
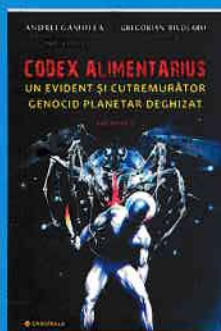
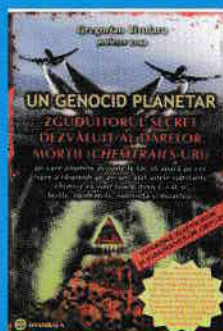
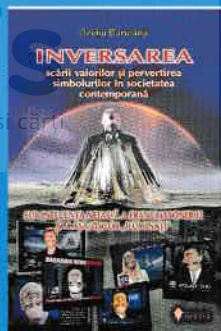
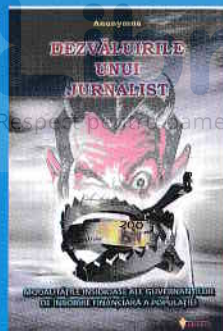

Respect pentru oameni și cărți

ANONIMUS

GUVERNUL INSIDIOS, INVIZIBIL
CE ACȚIONEAZĂ
ÎN MOD MALEFIC DIN UMBRĂ

Editura Sapientia

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Guvernul insidios invizibil ce acționează în mod malefic din umbră /

Anonimus. - București : Sapienția, 2020

ISBN 978-973-7800-37-4

32

Copyright © 2020

Toate drepturile acestei ediții în limba română aparțin

Editurii Sapienția

Tel. 0722 264 594

e-mail: contact@edituraganesha.ro

web: edituraganesha.ro

Tiparul executat la:

Ganesha Publishing House

Tel: 021-423.20.58, tel/fax: 0372.896.105

e-mail: contact@ganesa.ro, web: ganesa.ro

Cuprins

Prefață	4
Capitolul 1 – Guvernul invizibil	7
Capitolul II – Cuba	13
1. Patruzeci și opt de ore	13
2. Pregătirea invaziei	33
3. Invazia	71
Capitolul III – O scurtă istorie a guvernului invizibil ...	103
Capitolul IV – Birmania. Un ambasador inocent	153
Capitolul V – „Mercenarii” din Indonezia.	162
Capitolul VI – Laos. Războinicii pacifiști	177
Capitolul VII – Vietnam. Războiul secret	187
Capitolul VIII – Guatemala. „Revolta bananelor”	203
Capitolul IX – Reformele lui Kennedy	228
Capitolul X – Elita secretă	239
Capitolul XI – N.S.A.	256
Capitolul XII – D.I.A.	265
Capitolul XIII – „Agenția e bine ascunsă...”	272
Capitolul XIV – C.I.A.-ul – Activitățile interne	293
Capitolul XV – În căutarea unui control	325
Capitolul XVI – Nu vă atingeți de „Peace Corps”!	339
Capitolul XVII – O operațiune „gri”	347
Capitolul XVIII – Criza rachetelor	362
Capitolul XIX – Spionii electronici	376
Capitolul XX – Radioul „Negru”	390
Capitolul XXI – Campania prezidențială din 1960	409
Capitolul XXII – Concluzie	420
Glosar	432

PREFAȚĂ

În mod cert, din ce în ce mai mulți oameni devin conștienți că cei care ne guvernează nu se află cu adevărat la comanda problemelor politice și economice care există actualmente pe Glob.

Toți aceia care au urmărit să se informeze despre ce se petrece cu adevărat pe această planetă și-au dat seama că există o conspirație care funcționează sub diverse denumiri, cum ar fi: Illuminați (sau așa-zișii „Illuminați”), Francmasoneria, Masa Rotundă, Guvernul Invizibil etc.

Problema este aceea că informațiile reale și cu adevărat importante despre activitățile trădătoare ale membrilor guvernului invizibil sunt foarte greu de găsit. Ceea ce face ca acest guvern să fie ocultat este incredibila secretomanie care domnește în jurul lui. Niciun organ mass-media n-a menționat vreodată această ierarhie a conspiratorilor; prin urmare, așa cum era de așteptat, oamenii se îndoiesc de existența lui.

Și totuși, faptul că e vorba de o reală conspirație deschisă împotriva lui Dumnezeu și a omului, care include înrobirea majorității ființelor umane rămase pe această planetă după ce au fost exterminate de războaie, epidemii și genocid, nu e foarte bine ascuns. În comunitatea informativă se cunoaște faptul că modul cel mai sigur de a ascunde un lucru sau un aspect este acela de a-l pune la vedere.

Guvernul paralel secret de la nivel superior nu acționează din pivnițe igrasioase sau camere subterane secrete. Acești oameni vânduți acționează în văzul tuturor. Ei sunt slujbașii Guvernului Unic al Lumii în Noua Ordine Mondială. La fel ca violatorul care oprește mașina ca să-și ia victima de pe marginea șoselei, nici ei nu par niște monștri, deși asta sunt.

Adevărații monștri se îmbracă la patru ace și se duc cu limuzinele la serviciu. Ei apar adesea la televizor în ipostazele cele mai „inocente”. Dar trebuie să fim conștienți că nimic din ceea ce fac ei nu este inocent.

Acest guvern invizibil, numit uneori și „Comitetul celor 300”, este SINGURA ierarhie de putere organizată din lume care transcende toate guvernele și indivizii, oricât de puternici și de siguri pe sine s-ar crede. Acesta acoperă finanțele, domeniul apărării și partidele politice de toate coloraturile și orientările. Nu există nicio entitate pe care Comitetul să n-o poată depista și controla, inclusiv religiile organizate ale lumii. Iar Coroana Britanică este punctul său de control.

Scopul lor final este acela de a contopi toate țările într-o Nouă Ordine Mondială fără niciun Dumnezeu, cu un Guvern Unic Mondial, care va împinge lumea spre sclavagism, în condiții mult mai grele/vitrege decât cele din Evul Mediu.

Cu mult timp în urmă, Comitetul celor 300 a decretat că va exista o lume mai mică – mult mai mică – și mai bună, de fapt ideea lor despre ceea ce ar constitui o lume mai bună. Miriadele de consumatori inutili care devorează resursele naturale sărăcite trebuie să fie decimate. Progresul industrial susține creșterea demografică. Prin urmare, porunca de a crește și a ne înmulți pentru a stăpâni Pământul, menționată în Geneză, trebuie desconsiderată în accepțiunea acestui grup satanist.

Această măsură a presupus un atac împotriva creștinismului, dezintegrarea lentă, dar sigură, a națiunilor-state industrializate, distrugerea a sute de milioane de oameni, denumiți de Comitetul celor 300 „surplus demografic”, și înlăturarea de la putere a oricărui lider care îndrăznește să stea în calea planificării globale a Comitetului pentru atingerea obiectivelor asumate.

Există cel puțin 40 de „birouri de ramură” cunoscute ale Comitetului celor 300. Pe măsură ce vom citi această lucrare remarcabilă prin dezvăluirile pe care le face, ne va fi mai ușor

să înțelegem cum poate acționa cu atâta succes un singur corp conspirativ central și de ce nicio putere de pe Pământ nu-i poate respinge atacul contra celor mai elementare baze ale unei lumi civilizate și progresiste, bazate pe libertatea individului.

Autorul cărții merge pe ideea că acest guvern invizibil a fost creat după cel de-al Doilea Război Mondial. Adevărul este că de fapt chiar acest guvern invizibil a stat la baza declanșării celor două războaie mondiale, deci el activează cu mult înainte de anul 1900.

Cartea însă este foarte valoroasă prin faptul că pune sub lupa întrebărilor pertinente evenimente din anii '50 - '60, evenimente care au fost prezentate opiniei publice într-o lumină cu totul ireală, ce convine doar conspiratorilor din umbră.

Urmărind șirul evenimentelor din acea perioadă care sunt prezentate în această carte, cititorul își dă gradat seama că ceea ce ascultă la știri este cel mai adesea fals sau, în cel mai fericit caz, incomplet, iar ceea ce citește în ziare nu are nici pe departe legătură cu adevărul cel adevărat despre ceea ce s-a petrecut.

Editorul

– Capitolul 1 –

GUVERNUL INVIZIBIL

În Statele Unite există două guverne: un guvern vizibil și unul invizibil. Primul este cel căruia cetățenii îi cunosc, prin intermediul presei, doctrina și acțiunile, și căruia elevii îi învață mecanismele de funcționare din manualele școlare. Al doilea este acea mașinărie secretă, cu roțile foarte bine unse, care pune în aplicare politica externă a Statelor Unite în cadrul Războiului Rece.

Acest al doilea guvern, invizibil, adună informații și coordonează spionajul american; pretutindeni, pe toată suprafața Globului, el pregătește și execută operațiuni secrete.

Guvernul invizibil nu este un corp politic bine definit, ci un asamblaj heteroclit, vag, de indivizi și de grupuri administrative ce emană din numeroasele sectoare ale guvernului vizibil. Chiar dacă se poate spune că *Central Intelligence Agency* constituie nucleul său esențial, acest guvern secret nu se limitează la C.I.A., așa cum nu se limitează nici la celelalte nouă servicii care alcătuiesc ceea ce se numește Comunitatea de Informații, respectiv: Consiliul Național de Securitate (*National Security Council*), Direcția de Informații a Apărării (*Defense Intelligence Agency*), Agenția de Securitate Națională (*National Security Agency*), Serviciul de Informații al Armatei (*Army Intelligence*), Serviciul de Informații al Marinei (*Navy Intelligence*), Serviciul de Informații al Forțelor Aeriene (*Air Force Intelligence*), Oficiul de Informații și Cercetări al Departamentului de Stat (*State Department's Bureau of Intelligence and Research*), Comisia pentru Energia Atomică (*Atomique Energy Commission*) și F.B.I.-ul (*Federal Bureau of Investigation*).

Re el Guvernul invizibil mai cuprinde și alte birouri sau servicii; el numără printre membrii săi persoane care, la prima vedere, par să participe în mod cât se poate de firesc la activitățile guvernului convențional. Mai mult, aici se pot găsi chiar societăți comerciale și stabilimente private – sau cel puțin în aparență private.

„Guvernul fantomă” dirijează într-o măsură din ce în ce mai mare – iar opinia publică abia începe să-și dea seama de aceste aspecte – viața celor 190 de milioane de americani. Marile decizii de care depind pacea și războiul sunt luate la adăpost de privirile publicului; un cetățean suficient de lucid și de bine informat ar putea să se întrebe dacă nu cumva, adesea, atunci când politica externă a Statelor Unite adoptă în mod public o direcție dată, ea nu se îndreaptă în realitate în direcția opusă, supunându-se impulsului pe care i-l imprimă guvernul invizibil.

Această instituție clandestină este relativ recentă. Nașterea sa a fost determinată de doi factori: pe de o parte, ridicarea Statelor Unite, după cel de-al Doilea Război Mondial, la un statut de putere mondială preeminentă; pe de altă parte, provocarea lansată acestei puteri de comunismul sovietic, provocare mai serioasă decât toate cele pe care le-a avut de înfruntat în trecut democrația americană.

Strategia mondială sovietică amenința de fapt însăși existența națiunii noastre; ea țesea, în lumea întreagă, o rețea de spionaj cu scopul de a submina puterea și idealurile americane. Pentru a face față acestei amenințări, Statele Unite și-au creat la rândul lor un vast sistem de informații și de spionaj. Acest sistem este cel care, sub acoperirea unui secret cvasitotal, s-a dezvoltat până la a atinge niște proporții extraordinare, utilizând metode care nu au nimic de-a face cu politica tradițională.

La nivelul anului 1965, această rețea de informații a devenit un aparat masiv, clandestin, în serviciul căruia lucrează în jur de două sute de mii de persoane și al cărui buget anual se ridică la mai multe miliarde de dolari.

„Legea din 1947 pentru organizarea securității naționale”, a declarat Allen W. Dulles într-un discurs ținut la Universitatea Yale, în data de 3 februarie 1958, „a acordat serviciilor de informații, în cadrul guvernului Statelor Unite, o influență incomparabil mai mare decât cea pe care acest gen de instituții o au în orice alt guvern din lume.”

Datorită proporțiilor sale gigantice și a misterului cu care s-a înconjurat și se înconjoară, guvernul invizibil a reușit desigur să stârnească bănuielile și criticile celor care știau de existența lui. Anumiți membri ai Congresului, anumiți cetățeni influenți (il putem aminti aici, de pildă, pe ex-președintele Truman), l-au acuzat că duce o politică externă pe cont propriu și că se amestecă în afacerile altor națiuni fără să-i mai pese de eventualul aviz al puterii executive.

Până acum, publicul american nu a fost în măsură să verifice aceste acuzații. El nu știe practic nimic despre guvernul invizibil: lista personalului care îl compune este strict confidențială; activitățile sale sunt ultrasecrete; bugetul său este mascat sub forma unor sume acordate altor sectoare, în timp ce Congresul, deși furnizează bani pentru această întreprindere clandestină, știe la fel de puțin despre sumele ce-i sunt efectiv alocate ca și despre modul în care ele sunt cheltuite. Teoretic, câțiva parlamentari sunt informați periodic despre activitățile guvernului invizibil, dar de fapt foarte puțini oameni știu cu adevărat ceva – și adesea foarte puțin – despre rolul precis pe care el îl joacă.

În capitalele altor state, ambasadorii americani sunt, în principiu, cei mai înalți reprezentanți civili ai președintelui Statelor Unite. În principiu, ei au autoritate asupra agenților guvernului invizibil. În realitate însă acești agenți dispun de linii de comunicație și de coduri la care ambasadorii nu au acces.

În interiorul Statelor Unite, legea stipulează ca angajații din domeniul informațiilor să cedeze F.B.I.-ului toate cazurile de care ar putea fi interesați. Cu toate acestea, C.I.A. dispune

de mai bine de douăzeci de filiale în cele mai mari orașe de pe teritoriul S.U.A., agenția nesfiindu-se să realizeze operațiuni strict naționale, în cadrul unor posturi de radio, în campusurile universităților sau, după cum vom vedea ceva mai departe, chiar într-o companie de navigație.

Mulți oameni cred că guvernul invizibil se află sub controlul direct al Consiliului Național de Securitate. În realitate, multe dintre deciziile sale majore nu sunt niciodată discutate în Consiliu. Aceste decizii sunt adoptate de un directorat restrâns, al cărui nume se șoptește de la gură la ureche. Oare câți americani, cu excepția câtorva persoane aflate în vârful ierarhiei guvernului invizibil, au auzit despre Grupul Special, cunoscut și sub numele de „Grupul 54/12”?

Vicepreședintele Statelor Unite, deși este membru de drept al Consiliului Național de Securitate, nu participă la dezbaterile Grupului Special. De exemplu, Lyndon B. Johnson, vicepreședinte în timpul mandatului lui Kennedy, deși a fost instruit în mai multe secrete guvernamentale decât oricare dintre predecesorii săi, nu a fost cu adevărat inițiat în tainele guvernului invizibil decât după ce a depus jurământul pentru a deveni cel de-al treizeci și șaselea președinte al Statelor Unite.

Pe 23 noiembrie 1963, în zorii primei zile a mandatului său, Johnson a fost condus de McGeorge Bundy – care fusese agentul personal de legătură al președintelui Kennedy cu Grupul Special – în „Camera pentru situații de urgență”, un post de comandă situat în subsolul Casei Albe.

Acolo, înconjurat de hărți ultrasecrete, de echipamente electronice și de dispozitive de comunicație, noul președinte a ascultat o expunere a șefului guvernului invizibil, John Alex McCone, directorul C.I.A. și membru al Grupului Special.

Desigur, Johnson îi cunoștea pe cei care erau la cârma guvernului invizibil, el știa într-o mare măsură în ce constau activitățile lor, însă numai în acea dimineață a putut să realizeze toată amploarea acestei organizații și să-i cunoască secretele.

Această carte este o încercare – în limitele impuse de securitatea națională – de a revela natura, dimensiunile și puterea guvernului invizibil al Statelor Unite. Ea nu este propriu-zis un expozeu, deși cea mai mare parte a documentației prezentate aici nu a mai fost niciodată publicată până acum. Este, repetăm, o încercare de descriere a unei instituții americane oculte, asupra căreia poporul american – care de altfel o finanțează – are dreptul să fie informat.

Principiul director al acestei cărți este acela că, chiar dacă este implicat în Războiul Rece, guvernul Statelor Unite trebuie să se sprijine, în conformitate cu Declarația de Independență, pe „consimțământul celor guvernați”. Or, nimeni un poate pretinde că primește un consimțământ valabil atunci când cei guvernați nu știu nimic despre lucrurile pe care ar trebui să le încuviințeze.

În situațiile dificile cu care se confruntă în acest secol XX, conducătorii americani s-au lăsat încetul cu încetul cuprinși de sentimentul că trebuie să ia de unii singuri anumite decizii, fără consimțământul popular, în secret. Cu acest preț, cred ei, va putea fi asigurată supraviețuirea națiunii. Însă domeniul acestor decizii secrete a devenit din ce în ce mai vast, iar dimensiunile guvernului invizibil au crescut proporțional.

În ce măsură acest guvern secret este compatibil cu sistemul politic american? Cât este el de necesar pentru protejarea instituțiilor noastre? Încercând să le protejeze, nu le va modifica el treptat caracterul? Pentru ca poporul american să încerce să răspundă la aceste întrebări, el trebuie mai întâi să fie mai bine informat asupra acestui guvern invizibil, pentru a-și forma despre el o părere cât mai corectă.

„Nu cunosc un mai bun depozitar al puterilor dintr-un stat decât poporul însuși”, spunea Thomas Jefferson. Iar atunci când considerăm că poporul nu este suficient de bine lămurit pentru a-și putea exercita controlul cu înțelepciune, remediul nu constă în a-i retrage dreptul de control, ci în a-l informa

despre tot ceea ce este necesar să cunoască, astfel încât deciziile sale să fie luate în deplină cunoștință de cauză.

Această carte reprezintă un efort pentru a informa poporul american. Ea trasează istoria guvernului invizibil de la crearea sa de către președintele Truman, dezvăluindu-i activitatea desfășurată sub președințiile lui Eisenhower, lui Kennedy și lui Johnson. Ea demonstrează că guvernul invizibil a operat chiar la Washington pentru a-și mări și a-și consolida puterea, precum și că, în străinătate, a încercat să susțină sau să răstoarne anumite guverne. El nu s-a mărginit la simpla culegere de informații, iar operațiunile sale „speciale” au mers de la simpla luptă politică până la activități paramilitare, ba chiar până la o invazie la scară mare.

Sigur, în anumite circumstanțe, și dacă sunt menținute în limite juste, aceste operațiuni speciale pot uneori să se dovedească a fi necesare. Cu toate acestea, nu este mai puțin necesar ca ele să nu ia o turnură ireconciliabilă cu spiritul însuși al națiunii care a decis să le declanșeze. În caz contrar, rezultatul poate fi catastrofal. Acest lucru nu a fost nicăieri mai bine demonstrat decât pe plajele Cubei.

Astfel, fiindcă ea aparține acum istoriei și pentru că constituie un exemplu frapant al manierei în care operează guvernul invizibil, am ales să începem cu tragedia din Golful Porcilor.

– Capitolul II –

CUBA

1. PATRUZECI ȘI OPT DE ORE

Stelele scânteiau pe cerul tropical de un indigo-închis, iar aerul calduț al nopții nu lăsa încă să se întrevadă apropierea zorilor, când Mario Zuniga urcă în avionul său, un bombardier B-26. În curând, zgomotul celor două motoare tulbură liniștea care domnea pe micul aeroport din Puerto Cabezas, în Nicaragua, iar avionul începu să ruleze pe pistă, paralel cu țărmul Mării Caraibilor.

Pilotul, un bărbat înalt, în vârstă de treizeci și cinci de ani, era singur în cockpitul aparatului. Pe botul avionului, fusese scris cu cifre negre numărul 933; pe coadă erau trecute literele FAR, abreviere de la „Fuerza Aerea Revolucionaria”, aviația militară a lui Castro.

Mario Zuniga nu era însă un pilot în serviciul lui Castro. Dimpotrivă. Acest cubanez înalt, exilat din patria sa după revoluție, zbura acum pentru a îndeplini o misiune ultrasecretă pentru guvernul Statelor Unite, sau mai degrabă pentru *Central Intelligence Agency*.

Cu o zi înainte, oamenii C.I.A.-ului remorcaseră bombardierul pe o pistă secundară și îl ciuruiseră cu gloanțe de mitralieră. Astfel, fuzelajul era astăzi plin de găuri, ca după o bătălie.

În buzunarul său, Zuniga avea un pachet de țigări cubaneze, primite în ultima clipă de la unul dintre camarazii săi.

Pregătindu-se pentru zbor, el își repetase mental o istorie pe care fusese pus s-o învețe pe de rost. Înscenarea C.I.A.-ului părea bine pusă la punct.

Avionul B-26 începu să se înalțe. Destinația sa era aeroportul internațional din Miami, la 1340 de kilometri de Puerto Cabezas. Patru ore de zbor, direcția nord-est. Condițiile atmosferice erau perfecte.

Toate acestea se petreceau pe 15 aprilie 1961. În timp ce bombardierul câștiga altitudine, Zuniga putea să suradă. Misiunea sa, de care depindea succesul sau eșecul celei mai ambițioase operațiuni pe care C.I.A.-ul o organizase vreodată, începuse bine.

La 1:30 a.m., cu puțin înainte de plecarea lui Zuniga, alte opt aparate B-26 își luaseră zborul de pe același aerodrom. Ele decolaseră anevoios, deoarece fuseseră încărcate cu rezervoare suplimentare și, în plus, fiecare dintre ele ducea zece bombe de câte 130 de kilograme. La comenzi se aflau tot piloți cubanezi în exil, pe care C.I.A.-ul îi supusese la un antrenament dur. Obiectivul lor era Cuba. Misiunea lor era de a nimici forța aeriană a lui Castro înainte ca ea să se ridice de la sol.

Împărțite în trei formații de zbor cu numele de cod „Linda”, „Puma” și „Gorilla”, cele opt B-26 purtau și ele sigla FAR și trebuiau să efectueze, la ora răsăritului, un raid surpriză. Era prima dintre cele două ofensive îndreptate împotriva bazelor aeriene ale lui Castro, cu scopul de a pregăti terenul pentru invazia secretă a Cubei, prevăzută patruzeci și opt de ore mai târziu în *Bahia de Cochinos*, Golful Porcilor.

Operațiunea fusese aprobată de C.I.A., de Comitetul Mixt al șefilor de stat-major și de președintele Statelor Unite.

Lucrurile urmau să se petreacă astfel: când Zuniga avea să aterizeze la Miami, el trebuia să declare în fața ziariștilor că atacul fusese inițiat chiar din bazele cubaneze, de el și de alți piloți care decisese să dezerteze din forțele aeriene ale lui

Fidel Castro

Castro. Desigur, adevărul era cu totul altul: toate cele nouă avioane plecaseră din baza aeriană din Puerto Cabezas, pe care C.I.A. o botezase cu numele de cod *Happy Valley*. Guvernul din Nicaragua consimțise în secret ca Statele Unite să poată utiliza baza aeriană și portul drept punct de plecare pentru începerea invaziei.

În timp ce avionul său străpungea întunericul în direcția Miami, Zuniga avea timp să recapituleze mental tot ceea ce trebuia să spună la aterizare. El fusese ales dintre piloții cubanezi în exil, în urma unei selecții speciale realizate de instructorii C.I.A. Un agent cunoscut sub numele de „George” ceruse voluntari pentru o misiune specială. Trei oameni s-au oferit să meargă. C.I.A.-ul îi supusese unui tir de întrebări, pentru a le testa reacțiile în condiții de stres, iar Mario fusese selectat pentru agerimea sa. Au urmat apoi interminabilele repetiții. Trebuia ca Zuniga să fie capabil să-și recite povestea fără să trezească nicio bănuială; el a repetat de la un cap la altul, în fiecare zi, relatarea aventurii sale inventate. Într-un final, instructorii au considerat că este pregătit; el a primit ordinul de a nu dezvălui niciodată adevărul despre misiunea sa, nici măcar în anii care vor urma invaziei.

Zburând către Florida, Zuniga știa că acolo îl așteaptă și soția sa Georgina împreună cu cei doi fii ai săi, Eduardo și Enrico, și cele două fiice, Beatriz și Maria Cristina; își lăsase familia în siguranță, într-un apartament din Miami, când se hotărâse să se alăture exilaților cubanezi care se antrenau în America Centrală pentru a-și invada țara natală.

În acest timp, forța de atac plecată din *Happy Valley* avansa către Cuba.